

Agost 2020

«Qui ens separarà de l'amor de Crist?» (Rm 8,35)

La carta que L'apòstol Pau escriu als cristians de Roma és un text molt ric de contingut. De fet, expressa la potència de l'Evangelí en la vida de cada persona que l'acull, la revolució que aquest anunci comporta: l'amor de Déu ens allibera!

Pau n'ha fet l'experiència i vol ser-ne testimoni, amb les paraules i amb l'exemple. La seva fidelitat a la crida de Déu el durà precisament a Roma, on podrà donar la vida pel Senyor.

«Qui ens separarà de l'amor de Crist?»

Poc abans, Pau havia afirmat: «Déu és amb nosaltres»! Per a ell, l'amor de Déu per a nosaltres, l'amor de l'Espòs fidel, que mai abandonaria l'esposa, a qui s'ha lligat lliurement amb un vincle indissoluble, al preu de la pròpia sang.

Per tant Déu no és un jutge, ans al contrari és qui es fa càrrec de la nostra defensa.

Per això res no ens pot separar d'Ell, a través de la nostra trobada amb Jesús, el Fill estimat.

Cap dificultat, gran o petita, que puguem trobar en nosaltres o fora de nosaltres és un obstacle insuperable per a l'amor de Déu. De fet, diu Pau, justament en aquestes situacions, qui es fia de Déu i s'hi confia «surt plenament vencedor»!

En aquest temps nostre de superherois i superhomes, que pretenen vèncer sempre amb l'arrogància i el poder, la proposta de l'Evangelí és la mansuetud constructiva i l'obertura a les raons de l'altre.

«Qui ens separarà de l'amor de Crist?»

Per comprendre i viure millor aquesta Paraula, pot ajudar-nos el suggeriment de Chiara Lubich: «Certament nosaltres creiem, o si més no, diem que volem creure en l'amor de Déu. Però moltes vegades [...] la nostra fe no és tan valenta com hauria de ser [...] en els moments de prova, com en les malalties o en les temptacions. És molt fàcil que ens assaltin dubtes: "Però és veritat que Déu m'estima?". I en canvi no: no hem de dubtar. Hem d'abandonar-nos amb confiança, sense cap reserva, a l'amor del Pare. Hem de superar la foscor i el buit que puguem experimentar, abraçant bé la creu. I després llancem-nos a estimar Déu complint la seva voluntat i estimant el proïsme. Si ho fem, sentirem juntament amb Jesús la força i la joia de la resurrecció. Experimentarem com és veritat que, per a qui creu i s'abandona al seu amor, tot es transforma: el negatiu esdevé positiu; la mort esdevé font de vida i de les tenebres veurem despuntar una llum meravellosa»[\[1\]](#).

«Qui ens separarà de l'amor de Crist?»

Fins i tot enmig de la llòbrega tragèdia de la guerra, qui continua creient en l'amor de Déu obre escletxes d'humanitat: «El nostre país es troba en una guerra absurda, aquí als Balcans. A la meua esquadrilla hi havia també soldats de la primera línia del front amb molts traumes perquè veien morir familiars i amics davant els seus ulls. No podia fer més que estimar-los un per un en la mesura que podia. En els rars moments de descans tractava de parlar amb ells de tot allò que un home porta dins en aquestes circumstàncies, i havia arribat a parlar també de Déu, malgrat que molts d'ells no hi creien. En un d'aquests moments d'escolta vaig proposar cridar un sacerdot perquè celebrés una missa. Tots van acceptar i alguns es van apropar a la confessió després de vint anys. Puc dir que Déu era allí amb nosaltres».

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Palabras de vida, agosto 1987, en EAD, *Palabras de Vida/1* (1943-1990) (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 414-415